

SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE
w KATOWICACH
40 – 032 Katowice, ul. Henryka Dąbrowskiego 23
tel.: 32 255 – 27 – 75 fax: 32 251 – 86 – 72
e-mail: kancelaria@katowice.sko.gov.pl
REGON: 272357234 NIP: 9541886250 ESP ePUAP: /9gox88go1r/skrytka

SKO.OS/41.9/154/2024/4929/KS

Katowice, dnia 26 marca 2024 r.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 570 ze zm.), oraz art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r., Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. z 2023 r., poz. 775 dalej jako: „kpa”).

w związku z odwołaniem wniesionym przezod decyzji wydanej z powołaniem się na upoważnienie Prezydenta Miasta Sosnowca przez Zastępcę Prezydenta Miasta Sosnowca z dnia 11 października 2021 r., Nr 19/2021, w przedmiocie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla realizacji przedsięwzięcia pn.: „Rozbudowa Zakładu Przetwarzania Odpadów Komunalnych Lipówka II o place dla przetwarzania odpadów zielonych” przewidzianego do realizacji w Dąbrowie Górniczej przy ul. Głównej 144 a na działkach o numerach ewidencyjnych: 2334, 2322/2, 1330/7, 2321/2, 1319/11, 2321/7, 1313/12, 1646/6, 2282/4 obręb 0012 Strzemieszyce Małe”.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w składzie:

Przewodniczący składu: Katarzyna Stebnicka - sprawozdawca
Członkowie: Anna Kajzerek – Dziwoki
Robert Nowicki

na posiedzeniu w dniu 26 marca 2024 r.

o r z e k ł o

utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 11 października 2021 r., Nr 19/2021, organ I instancji orzekł jak to opisano na wstępie. W uzasadnieniu decyzji organ ten przedstawił argumenty przemawiające za zajęciem stanowiskiem w sprawie.

Od przedmiotowej decyzji odwołanie złożyłownosząc o uchylenie zaskarżonej decyzji. W odwołaniu skarżący skarży również: „Postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach przytoczone w postępowaniu (...)”. Zaskarżonej decyzji zarzucono: naruszenie art. 72 ust. 5 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, brak rzetelnej oceny przedsięwzięcia w związku z brakiem określenia wpływu inwestycji na życie ludzi, brak w decyzji sposobu zapobiegania uciążliwością odorowym, nieuwzględnienie skumulowanego jednoczesnego oddziaływania na środowisko kilkudziesięciu zakładów zlokalizowanych w tym rejonie. Skarżący rozwinął powyższe zarzuty przedstawiając swoje stanowisko w sprawie.

Pismem z dnia 23 listopada 2021 r., znak: WEG-ROŚ.6220.1.29.2019.MC organ I instancji przesłał do organu odwoławczego przedmiotowe odwołanie wraz z aktami sprawy.

Po rozpatrzeniu odwołania Kolegium decyzją z dnia 14 stycznia 2022 r. Nr

SKO.OS/41.9/775/2021/17211/KS utrzymało w mocy zaskarżoną decyzję z dnia 11 października 2021 r., Nr 19/2021.

Od wyżej opisanej decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach wniosło skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach wyrokiem z dnia 14 grudnia 2022 r., sygn. akt: II SA/GI 425/22 uchylił zaskarżaną decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach z dnia 14 stycznia 2022 r. Nr SKO.OS/41.9/775/2021/17211/KS.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach, kierując się wskazaniem co do dalszego prowadzenia postępowania w sprawie, zawartymi w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 14 grudnia 2022 r., sygn. akt: II SA/GI 425/22, po ponownym przeprowadzeniu postępowania w sprawie postanowiło decyzją z dnia 4 maja 2023 r., Nr SKO.OS/41.9/400/2023/8486/KS, orzec w oparciu o 138 § 1 pkt 1 kodeksu postępowania administracyjnego i utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję Prezydenta Miasta Sosnowca z dnia 11 października 2021 r., Nr 19/2021. W uzasadnieniu decyzji Kolegium przedstawiło argumenty przemawiające za jego stanowiskiem.

..... w terminie złożyło skargę na decyzję Kolegium z dnia 4 maja 2023 r., Nr SKO.OS/41.9/400/2023/8486/KS, zarzucając naruszenie szeregu przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania. Strona wniosła o uchylenie w całości zaskarżonej decyzji Kolegium.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach wyrokiem z dnia 10 listopada 2023 r., sygn. akt: II SA/GI 1138/23 uchylił zaskarżaną decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach z dnia 4 maja 2023 r., Nr SKO.OS/41.9/400/2023/8486/KS.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach ustaliło następujący stan prawny obowiązujący w dacie orzekania przez organ odwoławczy:

Podstawę materialnoprawną niniejszego rozstrzygnięcia stanowią przepisy ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko, (tekst jedn. Dz. U. z. z 2023 r. poz. 1094 z późn. zm.) dalej jako: „ustawa” lub „ustawa – ooś” .

W myśl art. 71 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia.

Zgodnie z ust. 2 uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych:

- 1) przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko;
- 2) przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Przepisy art. 72 ustawy wymienia decyzje, których wydanie jest poprzedzane uzyskaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Stosownie do brzmienia art. 73 ust. 1 ustawy postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia.

Art. 74 wymienia załączniki do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Przepis art. 75 ustawy wymienia organy właściwe do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Przepis art. 78 ustawy wymienia organy właściwe do wydawania opinii.

Art. 80 ust. 1 stanowi, iż jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę:

- 1) wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1;
- 2) ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;

3)wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa;

4)wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone.

W myśl ust. 2 zd. 1 ww. przepisu właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony.

Zgodnie z art. 84 ust. 1 ww. ustawy w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy organ stwierdza brak potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Decyzja ta wydawana jest po uzyskaniu opinii, o których mowa w art. 64 ust. 1 i 1a.

W myśl ust. 1 a tego przepisu w decyzji, o której mowa w ust. 1, właściwy organ może określić warunki lub wymagania, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b lub c, lub nałożyć obowiązek działań, o których mowa w art. 82 ust. 1 pkt 2 lit. b lub c.

Ust. 2 stanowi, że charakterystyka przedsięwzięcia stanowi załącznik do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Z brzmienia art. 85 ust. 1 ustawy wynika, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia.

Zgodnie z ust. 2 pkt 2 uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać: w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1, uwzględnionych przy stwierdzaniu braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

W myśl ust. 3 organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko podaje do publicznej wiadomości informacje o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz dokumentacją sprawy, w tym z uzgodnieniami i opiniami organów, o których mowa w art. 77 ust. 1. Przepis stosuje się odpowiednio do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej bez przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Kwalifikacji przedsięwzięcia do kategorii przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko lub mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko dokonuje się w oparciu o przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r., poz. 1839). Przedmiotowe przedsięwzięcie zostało zakwalifikowane przez organ pierwszej instancji jako przedsięwzięcie mogące zawsze znacząco oddziaływać na środowisko w oparciu o ww. rozporządzenia (§2 ust. 1 pkt 47 ww. rozporządzenia).

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach, w oparciu o przedstawione powyżej ustalenia faktyczne jak i obowiązujący stan prawny stwierdza, co następuje:

W pierwszej kolejności Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że dokonało badania wstępnego wniesionego odwołania i stwierdziło, że odwołanie to jest dopuszczalne. W tym zakresie wskazać przyjdzie, iż strona odwołująca powołała się na brzmienie art. 44 ustawy, gdzie zgodnie z ust. 2 organizacji ekologicznej służy prawo wniesienia odwołania od decyzji wydanej w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji, także w przypadku, gdy nie brała ona udziału w określonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa prowadzonym przez organ pierwszej instancji; wniesienie odwołania jest równoznaczne ze zgłoszeniem chęci uczestniczenia w takim postępowaniu. W postępowaniu odwoławczym organizacja uczestniczy na prawach strony. Wskazać przyjdzie, że żądanie

dopuszczenia do udziału w postępowaniu ww. stowarzyszenia jest uzasadnione jego celami statutowymi, a pomiędzy celami statutowymi stowarzyszenia a przedmiotem niniejszej sprawy istnieje powiązanie merytoryczne, o czym szerzej poniżej.

Wobec powyższego Kolegium ponownie uznało odwołanie za dopuszczalne.

Następnie Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach przeszło do badania terminowości wniesienia odwołania i stwierdziło, że odwołanie to zostało złożone w terminie.

Kolegium wskazuje dalej, że podstawą prawną do wydania orzeczenia przez organ odwoławczy jest art. 138 kpa.

Stosownie zatem do postanowień art. 138 § 1 kpa organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo (pkt 1),
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję – umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo (pkt 2),
- 3) umarza postępowanie odwoławcze (pkt 3).

W świetle § 2 tego artykułu organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

Z kolei, stosownie do postanowień § 4 ww. artykułu jeżeli przepisy przewidują wydanie decyzji na blankiecie urzędowym, w tym za pomocą środków komunikacji elektronicznej, a istnieją podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji, organ odwoławczy uchyla decyzję i zobowiązuje organ pierwszej instancji do wydania decyzji o określonej treści.

Z treści wyżej przywołanego art. 138 kpa wynika, że przepis ten zawiera zamknięty katalog decyzji organu odwoławczego. Oznacza to, że organ odwoławczy nie jest uprawniony do wydania decyzji o sentencji innej niż wymienione w komentowanym przepisie.

Charakter rozstrzygnięć organu odwoławczego w sposób bezpośredni zdeterminowany jest zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego. Jej istota polega na dwukrotnym rozpatrzeniu i rozstrzygnięciu tej samej sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji. Wypływa stąd obowiązek traktowania postępowania odwoławczego jako powtórzenia rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Decyzja organu drugiej instancji jest takim samym aktem stosowania prawa, jak decyzja organu pierwszej instancji, a działanie organu odwoławczego nie ma charakteru kontrolnego, ale jest działaniem merytorycznym, równoważnym działaniu organu pierwszej instancji (T. Woś, J. Zimmermann, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1986r., III AZP 11/86, PiP 1989, z. 8, s. 147).

Realizując zasadę dwuinstancyjności postępowania, art. 138 kpa ukształtował postępowanie przed organem odwoławczym – co do zasady – jako postępowanie merytoryczne. Merytoryczny bądź merytoryczno – reformacyjny charakter mają w związku z tym również decyzje tego organu (art. 138 § 1 pkt 1 i 2 zdanie pierwsze), ukierunkowane na rozstrzygnięcie o określonych prawach lub obowiązkach. U podstaw takiego kierunku rozstrzygnięć organu drugiej instancji legła niewątpliwie również zasada szybkości działania i prostoty środków prowadzących do załatwienia sprawy (art. 12 kodeksu postępowania administracyjnego). Procesowym wyrazem merytorycznych kompetencji organu drugiej instancji jest treść jego rozstrzygnięcia w sprawie. Organ ten utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję bądź uchyla ją i sam rozstrzyga o istocie sprawy. Wynik postępowania organu odwoławczego nie sprowadza się zaś do oddalenia odwołania bądź uznania tego środka za uzasadniony. Z kolei rozstrzygnięcia kasacyjne traktowane są przez kodeks jako wyjątki od zasady merytorycznego charakteru postępowania odwoławczego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 grudnia 1996r., sygn. akt: SA/Ka 1994/95, niepublikowane). Należy wyodrębnić dwa ich rodzaje:

decyzję uchylającą zaskarżoną decyzję i umarzającą jednocześnie postępowanie organu pierwszej instancji (art. 138 § 1 pkt 2 in fine), oraz decyzję kasacyjną przekazującą sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji (art. 138 § 2 kodeksu postępowania administracyjnego). Podstawowa różnica między nimi tkwi w tym, że ostatnia z nich może być wydana tylko wówczas, gdy organ odwoławczy stwierdzi istnienie podstaw do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji (B. Adamiak (w:) B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks Postępowania Administracyjnego, s. 599; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 sierpnia 1997r., sygn. akt: SA/Rz 770/97, niepublikowany; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 września 2001r., sygn. akt: V SA 239/01, niepublikowany) (Grzegorz Łaszczyca, Komentarz do art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, Lex).

W przypadku bezprzedmiotowości postępowania odwoławczego organ odwoławczy uprawniony jest również do jego umorzenia w oparciu o art. 138 § 1 pkt 3 kpa.

W tym stanie rzeczy, przechodząc do merytorycznego rozpatrzenia odwołania Kolegium wskazuje, że orzekając w ww. sprawie, orzeka w ramach związania prawomocnym wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 10 listopada 2023 r., sygn. akt: II SA/GI 1138/23, którym uchylił zaskarżaną decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach z dnia 4 maja 2023 r., Nr SKO.OS/41.9/400/2023/8486/KS oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia z dnia 14 grudnia 2022 r., sygn. akt: II SA/GI 425/22, którym uchylił decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach z dnia 14 stycznia 2022 r. Nr SKO.OS/41.9/775/2021/17211/KS.W uzasadnieniu ww. wyroku z dnia 10 listopada 2023 r., sygn. akt: II SA/GI 1138/23 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach wskazał, m.in: „W niniejszej sprawie w odwołaniu wskazano wyraźnie „Zaskarżamy jednocześnie postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach przytoczone w postępowaniu ze względu na pominięcie w nim uwarunkowań środowiskowych”. Sformułowano tam również szereg konkretnych zarzutów dotyczących postanowienia RDOŚ. Organ odwoławczy zobowiązany był więc ustosunkować się do nich w pełnym zakresie. SKO faktycznie ich jednak nie rozpoznało, ograniczając się do przytoczenia przepisów i orzecznictwa o związaniu organu I instancji uzgodnieniem, które ma inny charakter niż niewiążąca opinia. W odwołaniu od decyzji organu I instancji wskazywano także na naruszenia regulacji unijnych (w tym zasad ochrony środowiska, np. s. 12 odwołania). Spośród unijnych zasad dotyczących ochrony środowiska należy przede wszystkim wymienić określoną w art. 11 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE; Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/2 z późn. zm.) tzw. zasadę integracyjną. Zgodnie z tym przepisem przy ustalaniu i realizacji polityk i działań Unii, w szczególności w celu wspierania zrównoważonego rozwoju, muszą być brane pod uwagę wymogi ochrony środowiska. Przepis ten ma charakter horyzontalny, oddziałuje bowiem na różnorodne polityki i działania UE. Przywołana regulacja powinna być odczytywana m. in. poprzez pryzmat art. 191 TFUE, który określa: 1) cele polityki ochrony środowiska (ust. 1), 2) zasady ochrony środowiska (ust. 2), 3) kryteria kształtowania polityki Unii w dziedzinie ochrony środowiska (ust. 3) oraz 4) warunki współpracy międzynarodowej w omawianej dziedzinie (ust. 4). Przepis ten znajduje doprecyzowanie w przepisach kolejnych, tj. w art. 192 i 193 TFUE. Ponadto nawiązuje do art. 114 ust. 3 TFUE, wymagając przyjęcia w omawianym zakresie „wysokiego poziomu ochrony”, jako standardu w ramach Unii. Podstawowe znaczenie mają tu zatem unijne zasady ochrony środowiska, takie jak: 1) zasada zrównoważonego rozwoju, 2) zasada wysokiego poziomu ochrony środowiska, 3) zasada przezorności (ostrożności), 4) zasada prewencji, 5) zasada: zanieczyszczający płaci, 6) zasada usuwania szkód u źródła, 7) zasada stosowania najlepszych dostępnych technik (BAT — ang. best available techniques), 8) zasada integracji polityki ekologicznej z politykami sektorowymi, 9) zasada uspołecznienia polityki ekologicznej (zakładająca możliwie szeroki udział społeczeństwa w kreowaniu polityki ekologicznej państwa oraz zmierzająca do

ustanowienia takich mechanizmów, które zapewnią podejmowanie lokalnych decyzji na jak najniższym i najbliższym obywatelowi szczeblu), 10)zasada równego dostępu do środowiska (zasada niedyskryminacji), itp. Orzecznictwo zwraca także uwagę, że pomimo niedociągnięć ustawowych, „(...) emisje uciążliwych zapachów nie są prawnie obojętne.” Organy administracji zobowiązane są do podejmowania działań w ramach dostępnych im środków prawnych, by te niepożądane skutki ograniczać lub przynajmniej wywierać presję na emitentów substancji odorowych, by przy pomocy dostępnych środków technicznych niepożądane skutki prowadzonej przez nich działalności zredukować (por. wyrok WSA w Lublinie z 21 lutego 2023 r., II SA/Lu 748/22). Ponadto, emisja substancji wydzielających niepożądane zapachy może w pewnych sytuacjach prowadzić do naruszenia prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego oraz mieszkania, czyli wartości chronionych m. in. na gruncie art. 8 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., Dz. U. z 1993 r., Nr 61, poz. 284 z późn. zm.). W szczególności w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka przyjmuje się, że wspomniany przepis Konwencji obejmuje poszanowanie jakości życia prywatnego oraz możliwość korzystania w spokoju z walorów własnego domu. Prawa te mogą być naruszone również w sposób niematerialny, np. na skutek hałasu, emisji szkodliwych substancji, nieprzyjemnych zapachów oraz innych ingerencji (zob. wyrok NSA z 11 października 2022 r., II OSK 1434/21 i podane tam orzecznictwo). W tym kontekście rozważania SKO w zakresie zachowania unijnych (oraz szerzej: europejskich) standardów ochrony środowiska nie są wystarczające. Wykładnia przepisów krajowych powinna uwzględniać standard międzynarodowy, w tym unijny. Nie poddają się w "szczegółności weryfikacji rozważania SKO dotyczące stosowania najlepszych dostępnych technik (BAT). SKO stwierdziło krótko, że zarzut jest niezasadny, gdyż planowane przedsięwzięcie ich" nie wymaga (s. 11 decyzji). Nie do końca wiadomo na jakiej : podstawie prawnej te rozważania zostały przeprowadzone, zwłaszcza, że regulacje krajowe: podlegają ocenie w kontekście prawa unijnego, w tym zasad tego prawa. Wszystkie te uchybienia ww. przepisom postępowania, w tym art. 138 §1 pkt 1 k.p.a. oraz art. 153 p.p.s.a., stwarzają podstawę do uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia na podstawie art. 145 § 1 pkt 1 lit. c) p.p.s.a., przy odstąpieniu od dalej idącej kontroli prawidłowości zastosowania w niniejszej sprawie prawa materialnego, do której zmierzają niektóre zarzuty skargi. Kontrola przestrzegania przez organy administracyjne norm prawa materialnego może być przeprowadzona dopiero w ostatniej kolejności, po prawidłowo przeprowadzonym postępowaniu (zob. wyrok NSA z 10 lutego 1981 r., sygn. SA 910/80, ONSA 1981, nr 1, poz. 7; T. Woś [red.], Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi. Komentarz, Warszawa 2012, s. 757-757). Przy ponownym rozpoznaniu sprawy organ powinien mieć na uwadze powyższe ustalenia, bacząc by nie naruszono reguł postępowania oraz by rozstrzygnięcie odpowiadało prawu materialnemu. Konkretnie wskazania wynikają z wyżej poczynionych uwag. Treści rozstrzygnięcia Sąd nie przesądza, bowiem nie pozwalają na to niepełne ustalenia faktyczne i prawne.”

Przy rozstrzygnięciu niniejszej sprawy ma regulacja zawarta w art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn.: Dz. U. z 2023 r., poz. 1634 ze zm.), dalej jako „p.p.s.a”, zgodnie z którą ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie organy, których działanie, bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania było przedmiotem zaskarżenia, a także sądy, chyba że przepisy prawa uległy zmianie. Ponadto w myśl art. 170 p.p.s.a. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy i inne organy państwowe, a w przypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Wyjaśnić przy tym należy, że ocena prawna, o której stanowi analizowany przepis, może dotyczyć zarówno samej wykładni prawa materialnego i procesowego, jak i braku wyjaśnienia w kontrolowanym postępowaniu administracyjnym istotnych okoliczności stanu faktycznego.

Zarówno organ administracji, jak i sąd, rozpatrując sprawę ponownie, obowiązane są zastosować się do oceny prawnej zawartej w uzasadnieniu wyroku, bez względu na poglądy prawne wyrażone w orzeczeniach sądowych w innych sprawach. W orzecznictwie podkreśla się przy tym, iż działania naruszające tę zasadę muszą być konsekwentnie eliminowane przez uchylanie wadliwych z tego powodu rozstrzygnięć administracyjnych, już chociażby z uwagi na związanie wcześniej przedstawioną oceną prawną także i samego sądu administracyjnego (por. wyroki NSA: z dnia 21 października 1999 r., sygn. akt IV SA 1681/97 i z dnia 1 września 2010 r., sygn. akt I OSK 920/10, wyrok WSA w Łodzi z dnia 19 marca 2019 r., sygn. akt: II SA/Łd 1146/18). Zatem ocena prawna traci moc wiążącą tylko w przypadku zmiany prawa, zmiany istotnych okoliczności faktycznych sprawy (ale tylko zaistniałych po wydaniu wyroku, a nie w wyniku odmiennej oceny znanych i już ocenionych faktów i dowodów) oraz w wypadku wzruszenia we właściwym trybie orzeczenia zawierającego ocenę prawną. Z tych względów przyjąć zatem należy, że "związanie wojewódzkiego sądu administracyjnego oceną prawną" w rozumieniu art. 153 p.p.s.a. oznacza, iż nie może on formułować nowych ocen prawnych - sprzecznych z wyrażonym wcześniej poglądem, a zobowiązany jest do podporządkowania się mu w pełnym zakresie oraz konsekwentnego reagowania poprzez treść nowego wyroku (por. wyrok NSA z dnia 25 kwietnia 2018 r., sygn. akt I FSK 985/16)."

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach, kierując się zatem wskazaniem co do dalszego prowadzenia postępowania w sprawie, zawartymi w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 14 grudnia 2022 r., sygn. akt: II SA/Gl 425/22 i wyroku z dnia 10 listopada 2023 r., sygn. akt: II SA/Gl 1138/23, po ponownym przeprowadzeniu postępowania w sprawie postanowiło orzec w oparciu o 138 § 1 pkt 1 kpa i utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję organu I instancji.

Przechodząc zatem do kontroli zaskarżonej decyzji organu I instancji, mając na uwadze powyższe wskazania Sądu wiążące organy orzekające w tej sprawie, Kolegium wskazuje, za wyżej zacytowanym wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, że ponownie rozważyło czy skarżące stowarzyszenie, ze względu na swoje cele statutowe było legitymowane do wniesienia odwołania. Ponownie skład orzekający Kolegium stwierdził, że żądanie dopuszczenia do udziału w postępowaniu ww. stowarzyszenia jest uzasadnione jego celami statutowymi, a pomiędzy celami statutowymi stowarzyszenia a przedmiotem niniejszej sprawy istnieje powiązanie merytoryczne. Kolegium zaznacza, że w myśl art. 44 ust. 2 ustawy przyznanie organizacji ekologicznej prawa do wniesienia odwołania (nawet w sytuacji, gdy nie brała ona udziału w postępowaniu przed organem I instancji) wymaga łącznego spełnienia dwóch warunków - po pierwsze wydania decyzji w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa, po drugie musi być to uzasadnione celami statutowymi organizacji ekologicznej (tak wyrok WSA w Łodzi z dnia 19 maja 2021 r., sygn. akt: II SA/Łd 245/21).

Przedmiotowa sprawa dotyczy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a w sprawie przeprowadzono postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko z udziałem społeczeństwa, zatem spełniona została pierwsza z ww. przesłanek przyznania organizacji ekologicznej prawa do wniesienia odwołania. Z kolei w regulaminie zawarto cele działania, m.in.:

- 1.2. Ochrona środowiska naturalnego i warunków życia mieszkańców oraz ułatwianie dostępu do informacji o środowisku. Pobudzanie świadomości ekologicznej społeczeństwa oraz ułatwianie dostępu do informacji o środowisku.
- 1.3. Pobudzanie świadomości ekologicznej społeczeństwa oraz kształtowanie korzystnych dla środowiska naturalnego postaw i zachowań obywateli.
- 1.4. Ochrona zdrowia i życia ludzi przed szkodliwym oddziaływaniem zanieczyszczeń.
- 1.5. Przeciwdziałanie zanieczyszczeniom oraz promowanie proekologiczne go zagospodarowania odpadów.
- 1.6. Promowanie i urzeczywistnianie zasady zrównoważonego rozwoju."

„Dla prawidłowego określenia przedmiotowego zakresu postępowań, w których będą mogły uczestniczyć organizacje ekologiczne, zasadnicze znaczenie mają postanowienia art. 3 pkt 13 prawa ochrony środowiska, określające, co należy rozumieć przez ochronę środowiska w świetle obowiązujących przepisów prawa. Jak już kilkakrotnie wskazywano, pojęcie to ma bardzo szeroki zakres przedmiotowy, który obejmuje zarówno sprawy bezpośrednio dotyczące ochrony środowiska, jak i tylko z jego ochroną związane (A. Lipiński, Glosa do postanowienia NSA z dnia 13 listopada 1998 r., II SA 1489-1490/98, Ochrona Środowiska. Prawo i Polityka, nr 2, s. 41). Następstwem tak szerokiego ujęcia ochrony środowiska jest fakt, że liczba spraw mieszczących się w tej kategorii jest bardzo duża, w związku z czym również udział organizacji ekologicznych w postępowaniu administracyjnym może być bardzo szeroki.” K. Gruszecki [w:] *Komentarz do ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko*, wyd. IV, LEX/el. 2023, art. 44.

Biorąc pod uwagę powyższe skład orzekający Kolegium stwierdza, że cele, zwłaszcza zawarte w punktach 1.2 – 1.6 regulaminu odnoszą się do spraw związanych z ochroną środowiska. Zatem spełniona została 2 przesłanka przyznania organizacji ekologicznej prawa do wniesienia odwołania. Nadmienić przy tym należy, że art. 44 ustawy w żadnym ze swych postanowień nie wymaga od organizacji ekologicznej wykazania interesu społecznego.

Po rozpoznaniu sprawy w oparciu o materiał dowodowy zebrany w toku postępowania przez organ I instancji i mając na uwadze powyższe wskazania Sądu Samorządowego Kolegium Odwoławcze w Katowicach stwierdza, że postępowanie organu I instancji w przedmiotowej sprawie było prawidłowe, a decyzja organu I instancji z dnia 11 października 2021 r., Nr 19/2021, jest prawidłowa i zasługuje na pozostawienie w obrocie prawnym. Sąd Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach postanowiło orzec w oparciu o przepis art. 138 § 1 pkt 1 kpa tj. orzec o utrzymaniu w mocy zaskarżonej decyzji.

Kolegium stwierdza bowiem, że postępowanie organu I instancji nie zostało dotknięte uchybieniami wpływającymi na wynik postępowania, a zebrany materiał dowodowy pozwala na wydanie rozstrzygnięcia w sprawie.

Kolegium uznaje zatem postępowanie organu I instancji za prawidłowe i zgodnie z przepisami prawa. Również ustalenia dokonane przez ten organ są słuszne i Kolegium je podziela. Kolegium, w oparciu o akta sprawy przekazane przez organ I instancji, dokonało takich samych ustaleń jak organ I instancji.

Jak wynika z charakterystyki przedsięwzięcia, będzie ono polegało na rozbudowie Zakładu Przetwarzania Odpadów Komunalnych Lipówka II o dwa place do przetwarzania odpadów zielonych. Inwestycja będzie realizowana w 2 etapach, podczas których uszczelnione zostaną place kompostowania, zostaną zrealizowane place magazynowania z przestawianymi boksami, zbiornik retencyjny wód opadowych, zbiornik odcieków oraz niezbędna infrastruktura techniczną i drogową. W wyniku realizacji inwestycji powstanie instalacja do przetwarzania odpadów zielonych o kodzie 20 02 01 w jednoetapowym procesie kompostowania w przyzmacach w systemie otwartym. Przetwarzaniu poddawane będą odpady ulegające biodegradacji. Proces będzie miał na celu wyprodukowanie środka poprawiającego właściwości gleby pod nazwą AP-1.

Planowana inwestycja prawidłowo została przez organ I instancji zakwalifikowana do przedsięwzięć zawsze potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko. Organ I instancji prawidłowo zakwalifikował przedsięwzięcie w oparciu o zapisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r., poz. 1839), a konkretniej w § 2 ust. 1 pkt 47.

Stosownie zatem do treści art. 71 ust. 2 pkt 1 ustawy o środowiskowych uwarunkowaniach koniecznym było wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, co

prawidłowo zostało przez organ I instancji wykonane.

Kolegium stwierdza, że organ I instancji właściwie przeprowadził postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, o którym mowa w art. 63 ust. 1 ustawy o środowiskowych uwarunkowaniach. W ramach tegoż postępowania organ I instancji wystąpił do organów współdziałających. Przy orzekaniu organ I instancji wziął pod uwagę wszystkie wnioski sformułowane w trakcie postępowania przez organ uzgadniający – Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach w postanowieniu z dnia 21 kwietnia 2021 r. znak WOOŚ.4221.80.2020.MP1.4. Zgodnie bowiem z treścią ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody, właściwy do jej wydania organ uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z innymi organami administracyjnymi – w przedmiotowej sytuacji z Regionalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska w Katowicach. Ww. przepis przewiduje współdziałanie dwóch organów przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. Organ uzgadniający, na wniosek organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody, dokonuje uzgodnienia postanowieniem – po przeprowadzeniu stosownego postępowania, zgodnie z art. 106 kodeksu postępowania administracyjnego. Zgodnie ze stanowiskiem doktryny prawa oraz orzecznictwem Naczelnego Sądu Administracyjnego, w sytuacji gdy przepis prawa mówi o uzgodnieniu jako formie współdziałania dwóch organów, to wówczas stanowisko organu uzgadniającego wiąże organ, który wystąpił o jego dokonanie. W wyroku z 26 listopada 1999 r., sygn. akt: IV SA 1512/98 Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie wskazał, że: „Art. 106 § 1 kodeksu postępowania administracyjnego podaje, iż współdziałanie organów administracji publicznej w toku załatwiania sprawy, może następować w różnych formach. Najluźniejszą z nich jest opinia – wtedy bowiem, po jej zasięgnięciu, organ prowadzący postępowanie główne nie jest nią związany. W przedmiotowej sprawie chodzi jednak o formę o znaczeniu stanowczym. „Uzgodnienie” wiąże bowiem organ decydujący w postępowaniu głównym. Treść stanowiska zajętego przez organ uzgadniający przesądzić może o treści decyzji, która wydana jest po uzgodnieniu przez organ decydujący. Z powyższego wynika, że uzgodnienie jako stanowcza forma wyrażania stanowiska przez organ współdziałający różni się zasadniczo w zakresie wywoływanych skutków od niewiążącej opinii” (por.: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 4 lutego 2005 r., sygn. akt IV SA/Wa 578/04 oraz wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 listopada 1999 r., sygn. akt: IV SA 1512/93). Oznacza to, że organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia jest związany stanowiskiem organu uzgadniającego i nie może samodzielnie – bez współudziału organu uzgadniającego – modyfikować treści dokonanego uzgodnienia.

Mając zatem na uwadze fakt, że uzgodnienie dokonane przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody jest wiążące dla organu I instancji to ten orzekł zgodnie z treścią ww. uzgodnienia.

Kolegium wskazuje również, że wykorzystano wnioski sformułowane przez organ opiniujący – Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Dąbrowie Górniczej, a zawarte w opinii sanitarnej z dnia 12 listopada 2020 r. znak NS/ZNS/524.6508.8/2020.

Organ I instancji wziął również pod uwagę wszystkie wskazania Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gliwicach, a wynikające z opinii z dnia 10 lutego 2021 r. znak GL.RZŚ.4360.43m.2020.KWK2.

Kolegium zauważa również, że opinia Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Dąbrowie jak i Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gliwicach, nie ma charakteru wiążącego tak jak uzgodnienie dokonane przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach. Jednakże mając na celu jak najlepszą ochronę środowiska

przy realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia, w ocenie Kolegium wzięcie pod uwagę wszystkich wniosków organów współdziałających spowoduje, że planowane przedsięwzięcie będzie oddziaływać na środowisko w najmniej uciążliwy sposób.

Kolegium uznało także, że informacje dostępne w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko są wystarczające, aby ocenić oddziaływanie planowanego przedsięwzięcia na środowisko. Nadto raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko spełnia wszelkie wymagania ustawowe. Opracowany raport w ocenie Kolegium zawiera komplet niezbędnych informacji pozwalających na ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w tym na tereny sąsiednie. Z raportu o oddziaływaniu na środowisko wynika jakie są granice inwestycji, obszar oddziaływania inwestycji. Raport przedstawia szczegółowo założenia planowanego przedsięwzięcia i różne jego warianty.

Kolegium podnosi dalej, że organ I instancji prawidłowo ustalił zasięg oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia. Następnie, w oparciu o ww. ustalenie organ I instancji prawidłowo ustalił, że inwestor nie jest jedyną stroną tego postępowania i prawidłowo ustalił krąg stron tego postępowania i ustalenia te Kolegium w niniejszej sprawie przyjmuje. W świetle powyższego Kolegium przyjmuje również uzasadnienie zaskarżonej decyzji w tym zakresie.

W toku trwającego postępowania organ I instancji zapewnił stronom czynny udział w postępowaniu. Przed wydaniem zaś zaskarżonej decyzji organ I instancji poinformował strony o możliwości wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych uwag – stosownie do treści art. 10 § 1 kpa. Organ I instancji w uzasadnieniu decyzji opisał udział stron oraz udział społeczeństwa w postępowaniu i odniósł się do uwag wniesionych przez strony postępowania.

W wyżej opisanym zakresie Kolegium uznaje postępowanie organu I instancji za prawidłowe i zgodnie z przepisami prawa. Również ustalenia dokonane przez ten organ są prawidłowe.

Reasumując Kolegium podziela ustalenia organu I instancji dokonane w postępowaniu, w oparciu o które została wydana zaskarżona decyzja. Orzekając w ramach postępowania odwoławczego Kolegium przeprowadziło raz jeszcze postępowanie w sprawie i doszło do takich samych wniosków jak organ I instancji.

Kolegium stwierdza zatem, że postępowanie organu I instancji było przeprowadzone zgodnie z przepisami prawa, został zebrany cały materiał dowodowy niezbędny do wydania rozstrzygnięcia w sprawie, a także zapewniono stronom i pełnomocnikowi strony czynny udział w sprawie. W ocenie Kolegium postępowanie organu I instancji nie zostało dotknięte uchybieniami wpływającymi na wynik postępowania, a zebrany materiał dowodowy pozwalał na wydanie rozstrzygnięcia w sprawie.

Przechodząc do treści zaskarżonej decyzji Kolegium zauważa, że zawiera ona wszystkie elementy wynikające z treści art. 107 kpa oraz art. 84 i 85 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko. Zawiera ona obszernie uzasadnienie faktyczne obejmujące opis przebiegu postępowania oraz analizę zebranego w sprawie materiału dowodowego, ze wskazaniem przesłanek wydanego rozstrzygnięcia oraz prawidłowe uzasadnienie prawne.

Kolegium zauważa również, że uzasadnienie warunków sformułowanych w sentencji zaskarżonej decyzji jest wystarczające. Organ prowadzący postępowanie uzasadniając zapadłe orzeczenie odniósł się do wymagań określonych w art. 63 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

W ocenie składu orzekającego Kolegium przedmiotem postępowania w sprawie o ustalenie środowiskowych uwarunkowań realizacji przedsięwzięcia jest ocena i analiza dopuszczalności konkretnego planowanego dopiero przedsięwzięcia, jego oddziaływania na

środowisko, ludzi, krajobraz oraz przy spełnieniu ustawowych warunków. Zdaniem Kolegium przeprowadzone postępowanie wypełnia powyższe wymagania, albowiem został zebrany materiał dowodowy pozwalający na wydanie zaskarżonej decyzji. Z kolei analiza planowanego przedsięwzięcia pozwala na wskazanie, iż jest ono dopuszczalne przy spełnieniu warunków zawartych w sentencji zaskarżonej decyzji. W ocenie składu orzekającego Kolegium nałożone w sentencji warunki w sposób kompleksowy zapewniają, że planowane przedsięwzięcie będzie odpowiadało standardom środowiskowym wynikającym z norm prawa.

Decyzja organu I instancji została doręczona wszystkim stronom i podmiotom na prawach strony występującym w postępowaniu.

Odnosząc się z kolei do treści odwołania Kolegium stwierdza, że argumenty zawarte w ww. odwołaniu nie są zasadne. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach po przeprowadzeniu postępowania w sprawie nie stwierdziło wadliwości postępowania organu I instancji, w zakresie wskazanym w wyżej przywołanym odwołaniu i nie potwierdziło występowania wskazanych w tymże odwołaniu uchybień. W ocenie Kolegium zaskarżona decyzja organu I instancji nie zawiera ww. wad, czego konsekwencją jest utrzymanie zaskarżonej decyzji w mocy. Tym samym Kolegium uznało zarzuty odwołania za niezasadne.

W pierwszej kolejności Kolegium mając na uwadze wytyczne zawarte w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 10 listopada 2023 r., sygn. akt: II SA/GI 1138/23, iż zaskarżono jednocześnie postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach i sformułowano również szereg konkretnych zarzutów dotyczących postanowienia RDOŚ, podnosi, iż w odwołaniu Kolegium dopatrzyło się tylko ogólnego zarzutu Stowarzyszenia, iż skarży także postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach ze względu na „pominięcie w nim uwarunkowań środowiskowych przedstawionych w pozwie”. Poza tym stwierdzeniem Kolegium nie dostrzegło w odwołaniu rozwinięcia tego zarzutu. Pomimo zatem braku jakiegokolwiek skonkretyzowanego zarzutu dotyczącego postanowienia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach Kolegium odniesie się do niego z uwagi na związanie wyrokiem. Zacząć należy od tego, iż jedynie należy domyślać się, że zaskarżone zostało postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach w postanowieniu z dnia 21 kwietnia 2021 r. znak WOOŚ.4221.80.2020.MP1.4. Nie jest przy tym wiadome jakie uwarunkowania środowiskowe przedstawione w jakim pozwie zostały pominięte przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach w postanowieniu z dnia 21 kwietnia 2021 r. znak WOOŚ.4221.80.2020.MP1.4. Pomimo tych niewiadomych Kolegium wskazuje, iż zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy jeżeli jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach organ właściwy do wydania tej decyzji uzgadnia warunki realizacji przedsięwzięcia z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska Uzgodnienie, o którym mowa powyżej następuje w drodze postanowienia. W postanowieniu tym regionalny dyrektor ochrony środowiska: 1) uzgadnia realizację przedsięwzięcia oraz określa warunki tej realizacji; 2) przedstawia stanowisko w sprawie konieczności przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14 i 18 (ust. 3 i 4). W stanowisku, o którym mowa w ust. 4 pkt 2, regionalny dyrektor ochrony środowiska lub Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska stwierdza konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 1, 10, 14, 18 i 18a, biorąc pod uwagę w szczególności następujące okoliczności określone w ust. 5 pkt 1-3. W myśl art. 77 ust. 6 i 7 ustawy uzgodnienia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, dokonuje się oraz opinię, o której mowa w ust. 1 pkt 2, wydaje się w terminie 30 dni od dnia otrzymania dokumentów, o których mowa w ust. 2. Przepisy art. 35 § 5 i art. 36 kpa.

stosuje się odpowiednio. Do uzgodnienia i opinii, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 106 § 3, 5 i 6 kpa.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić przyjdzie, że w postanowieniu Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z dnia 21 kwietnia 2021 r. znak WOOS.4221.80.2020.MP1.4. dokonał uzgodnienia realizacji przedsięwzięcia pn.: „Rozbudowa Zakładu Przetwarzania Odpadów Komunalnych Lipówka II o place dla przetwarzania odpadów zielonych i jednocześnie określił warunki realizacji tego przedsięwzięcia. W uzasadnieniu postanowienia Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach wskazał, iż przy orzekaniu wzięto pod uwagę wnioski o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, raport oddziaływania na środowisko wraz z uzupełnieniem. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach pismami z dnia 5 listopada 2020 r., 17 grudnia 2020 r., 18 lutego 2021 r. wezwał do uzupełnienia raportu, co też uczyniono. Po przeanalizowaniu dokumentów sprawy Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach uzgodnił warunki przedsięwzięcia przy zachowaniu których inwestycja będzie spełniała wymagania z zakresu ochrony środowiska. W tym miejscu warto podkreślić, że wszystkie te warunki zostały wzięte pod uwagę w decyzji organu I instancji z dnia 11 października 2021 r., Nr 19/2021. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach podniósł w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia z dnia 21 kwietnia 2021 r. znak WOOS.4221.80.2020.MP1.4., iż z uwagi na zakres inwestycji etap jej realizacji nie będzie źródłem znaczących oddziaływań na poszczególne elementy środowiska. Planowane przedsięwzięcie z uwagi na prognozowane oddziaływanie nie będzie wpływało na zmiany klimatu. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach w postanowieniu z dnia 21 kwietnia 2021 r. znak WOOS.4221.80.2020.MP1.4. podniósł, że informacje dostępne w raporcie oddziaływania na środowisko wraz z jego uzupełnieniem są wystarczające aby ocenić oddziaływanie planowanego przedsięwzięcia na środowisko.

Reasumując w ocenie Kolegium postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z dnia 21 kwietnia 2021 r. znak WOOS.4221.80.2020.MP1.4. odpowiada przepisom prawa i daje materiał dowodowy wystarczający do wydania decyzji takiej jak zapadła w I instancji i w sentencji przedmiotowej decyzji.

Dalej Kolegium podnosi, że przedstawiona analiza oddziaływania skumulowanego planowanego przedsięwzięcia z istniejącymi przedsięwzięciami wykazała, że nie zostaną przekroczone standardy jakości środowiska. Planowane przedsięwzięcie nie jest powiązane z inną infrastrukturą poza tą, która powstanie w ramach realizacji przedsięwzięcia. Planowane przedsięwzięcie nie jest również powiązane technologicznie z jakimkolwiek innym przedsięwzięciem. Wspomnieć należy, że planowana inwestycja nie jest także podzielona na trzy różne postępowania. Bowiem jak wynika z raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i innych materiałów dowodowych realizacja inwestycji zostanie podzielona na 2 etapy, jednakże zaskarżona decyzja wydana została co do całej inwestycji obejmującej oba etapy realizacji. Jak wskazuje inwestor podzielnie inwestycji na dwa etapy związane jest z jego technicznymi możliwościami oraz uwzględnia zasady prowadzenia procesu inwestycyjnego. Przedsięwzięcie jest w pełni niezależną inwestycją, bowiem cały proces przetwarzania odpadów o kodzie 20 02 01 nie jest w jakikolwiek sposób powiązane z inną infrastrukturą techniczną, niż ta, która ma powstać w ramach planowanej inwestycji. Planowana inwestycja jest odrębnym przedsięwzięciem od Zakładu Przetwarzania Odpadów Komunalnych Lipówka II i eksploatowanymi na terenie ww. zakładu instalacjami biologicznego przetwarzania odpadów wraz z instalacją sortowania odpadów i z instalacją obróbki wstępnej odpadów przeznaczonych do termicznego przekształcenia.

Również zarzut dotyczący uzyskania przez inwestora dwóch decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z uwagi na odrębność obu przedsięwzięć od przedmiotowej inwestycji pozostaje bezzasadny. Jak podaje inwestor decyzja Prezydenta Miasta Mysłowice z dnia 27 września 2021 r. znak: OS-I.6220.13.2021.SS dotyczy lokalizacji stacji przeładunkowej odpadów, a

zatem odrębnej inwestycji.

Dalej podnoszone przez zarzuty dotyczące kwestii odorów również nie może zostać uznane za zasadne. Nadmienić należy, że uciążliwości odorowe nadal pozostają nieuregulowane w polskim systemie prawnym. Zatem odwoływanie się do regulacji pozaustawowych w postaci „Kodeksu przeciwdziałania uciążliwości zapachowej”, pozbawione jest jakichkolwiek podstaw prawnych, gdyż jest to akt nienormatywny. A organy związane są przy orzekaniu przepisami prawa powszechnie obowiązującego. Nadto jak wynika z raportu oddziaływania na środowisko wszelkie standardy w zakresie oddziaływania na jakość powietrza zostaną dotrzymane. Nadto w decyzji zawarto warunki korzystania ze środowiska na etapie realizacji, eksploatacji przedsięwzięcia, które zapewnią dotrzymanie standardów jakości środowiska. Ponadto w celu zapobieżenia potencjalnej uciążliwości zapachowej wnioskodawca planuje rozwiązania organizacyjne jak napowietrzanie i przerzucanie przyzmy kompostowych. Wnioskodawca testuje również innowacyjne metody ograniczenia emisji odorowych celem wdrożenia w razie potrzeby najskuteczniejszej metody. Zaznaczyć także należy, że Stowarzyszenie formułując zarzuty dotyczące emisji odorowych opiera się przede wszystkim na doniesieniach prasowych i w stwierdzeniach, że w okolicy czuć „smród” co wskazuje, że w istocie zarzut ten nie doręczy inwestycji planowanej, ale inwestycji, które już w tej okolicy działają i stanowią źródło odorów. Co czyni ten zarzut na tym etapie postępowania inwestycyjnego za chybiony, bo do żadnej emisji nie dochodzi. Zasada prewencyjności jako uzupełnienie twierdzeń Stowarzyszenia jest także poddana błędnej interpretacji, gdyż nie jest jej istotą zaniechanie jakiegokolwiek działalności z zakresu gospodarowania odpadami, która mogłaby powodować uciążliwości zapachowe, tylko z tego tytułu, że istnieje takie prawdopodobieństwo. Argumenty Stowarzyszenia w żaden sposób merytorycznie nie przystają do badań i ustaleń faktycznych poczynionych przez inwestora. Stowarzyszenie nie przedkłada także żadnego kontrargumentu w postaci odrębnych badań, które dają odmienne wyniki od tych przedstawianych przez inwestora. Tymczasem inwestor na stronie 76 raportu oddziaływania na środowisko powołując się na materiały źródłowe, wskazał wartości stężeń progowych substancji w powietrzu powodujących tzw. „wyraźny zapach”, tj. siarkowodoru, merkaptanu etylowego i amoniaku Na zlecenie inwestora przeprowadzono analizę emisji tych substancji na najbliższą zabudowę mieszkaniową i wyniki wskazują, iż planowane przedsięwzięcie będzie emitować 6000- krotnie mniej siarkowodoru, 75 – krotnie mniej merkaptanu i ponad 3300 - krotnie mniej siarkowodoru niż dopuszczalne ich stężenia w powietrzu. Wobec czego nie wynika, aby planowana inwestycja stanowiła źródło uciążliwości odorowych. Nadto podkreślenia wymaga, że organ I instancji zweryfikował zagadnienie uciążliwości zapachowej. I tak na str. 18-19 decyzji szeroko i szczegółowo odniósł się do emisji odorowych, stwierdzając, że inwestor przewidział rozwiązania technologiczne zapobiegające immisjom odorowym.

Dalej nie można zgodzić się z zarzutem odwołania, iż nie określono wpływu inwestycji na zdrowie ludzi. Przedsięwzięcie będzie polegało na przetwarzaniu odpadu o kodzie 20 02 01, a więc odpadu komunalnego, pochodzącego z gospodarstw domowych. Nie będą to odpady o właściwościach niebezpiecznych. Z uwagi na brak bezpośredniego kontaktu ludzi z tymże odpadami podczas przetwarzania go w instalacji, potencjalny wpływ na zdrowie ludzi bada się w odniesieniu do pośrednich elementów środowiska występujących pomiędzy mieszkańcami a instalacją, jak powietrze i środowisko gruntowo-wodne. I tak w raporcie oddziaływania na środowisko na stronie 85 inwestor wskazał, że zarówno brak oddziaływania planowanego przedsięwzięcia na powietrze jak i na środowisko gruntowo-wodne.

Również twierdzenie Stowarzyszenia, że nie została omówiona sprawa odpadów, jakie będą przetwarzane nie znajduje uzasadnienia, bowiem inwestor wskazał, że do przetwarzania będą kierowane tylko odpady o kodzie 20 02 01, które będą odbierane regularnie z terenów gmin i podmiotów zewnętrznych obsługiwanych przez inwestora. W raporcie oddziaływania na środowisko planowanej inwestycji zawarto także wskazania co do procesu kompostowania

i jego kontroli, co powtórzone zostało w zaskarżonej obecnie decyzji.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego wytwarzania odpadów pochodzenia zwierzęcego to inwestor wyjaśnił, że tego rodzaju odpady w ogóle nie będą przetwarzane w ramach planowanego przedsięwzięcia, a jedynie inwestor zgodnie z rozporządzeniem Ministra Klimatu z dnia 2 stycznia 2020 r. w sprawie katalogu odpadów był zobowiązany wskazać, że w wyniku kompostowania odpadów pochodzenia roślinnego odpady powstałe należy oznaczyć m.in. kodem 19 05 02 – nieprzekompostowane frakcje odpadów pochodzenia zwierzęcego i roślinnego. Powyższe w ocenie składu orzekającego Kolegium czyni ten zarzut bezzasadnym.

Odpowiadając na zarzut dotyczący parametrów zbiornika na ścieki to z akt sprawy wynika, że w raporcie podano parametry zbiornika, które zapewniają przewidziane prawem standardy i nie będzie ono źródłem emisji odorów m.in. z uwagi na stosunkowo niewielką powierzchnię cieczy zbiornika. Raport przewiduje również działania w sytuacji potencjalnej katastrofy naturalnej. Powyższe w ocenie składu orzekającego Kolegium czyni ten zarzut bezzasadnym.

Z kolei mając na uwadze wskazania zawarte w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 10 listopada 2023 r., sygn. akt: II SA/GI 1138/23, w zakresie regulacji unijnych, to należy mieć na względzie, iż na gruncie polskiego prawodawstwa w sposób wyczerpujący zabezpieczone zostały standardy ochrony środowiska poprzez przykładowo art. 6 (zasada przezorności i prewencji) i art. 7 (zasada zanieczyszczający płaci), art. 8 (zasada zrównoważonego rozwoju) ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (tj. Dz. U. z 2022 r. poz. 2556 z późn. zm.), czy art. 16 i 17 (zasady postępowania z odpadami) ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (tj. Dz. U. z 2023 r., poz. 1587 z późn. zm.) i na końcu cała regulacja ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tj. Dz. U. z 2023 r., poz. 1094 ze zm.). W uzasadnieniu wyroku Sąd przywołuje jedynie pewne cele i zasady w zakresie polityki ochrony środowiska, które państwa członkowskie zobowiązane są wdrożyć. Urzeczywistnieniem tych zasad są przywołane ustawy szczegółowe odnoszące się wprost do materii oceny potencjalnego wpływu przedsięwzięcia na środowisko. Jednakże jeżeli w ramach oceny środowiskowej organ prawidłowo i wyczerpująco uzasadni przyjęte parametry przedsięwzięcia, tak jest w niniejszej sprawie, co wynika z uzasadnienia decyzji organu I instancji z dnia 11 października 2021 r. nr 19/2021 to brak podstaw do odwoływania się do ogólnikowych zasad, które i tak nie stanowią źródła żadnych praw i obowiązków. Reasumując z uwagi na fakt, iż również w prawodawstwie krajowym ujęte są ogólne zasady dotyczące prewencji środowiskowej, brak podstaw do odwoływania się do tożsamyh zasad na gruncie regulacji unijnych, bo to jest weryfikowane w ramach oceny oddziaływania na środowisko zgodnie z art. 62 w zw. z art. 66 ustawy o ocenie. W konsekwencji uznać trzeba, iż warunki środowiskowe określone w decyzji organu pierwszej instancji przyjęte zostały przy uwzględnieniu naczelných zasad ochrony środowiska wynikających z przywołanych już wcześniej szczegółowych ustaw krajowych, które inkorporują zasady unijne, a do których odwołał się Sąd w ww. wyroku. Jednocześnie wskazać trzeba, że organ I instancji nie był zobligowany do odwoływania się do jednostek redakcyjnych ustawy Prawo ochrony środowiska, czy ustawy o odpadach, bo z samego faktu prowadzenia postępowania w trybie ustawy o ocenie, te zasady zostały uwzględnione z mocy prawa. co czyni zarzut Stowarzyszenia dodatkowo w żaden sposób niesprecyzowany całkowicie chybionym.

Także zarzut dotyczący zastosowania najlepszych dostępnych technik – BAT jest niezasadny, gdyż planowane przedsięwzięcie ich nie wymaga. Jednakże z uwagi na wytyczne wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 10 listopada 2023 r., sygn. akt: II SA/GI 1138/23, iż Nie poddają się w "szczegółności weryfikacji rozważania SKO dotyczące stosowania najlepszych dostępnych technik (BAT). SKO stwierdziło krótko, że zarzut jest niezasadny, gdyż planowane przedsięwzięcie ich" nie wymaga (s. 11 decyzji). Nie do końca

wiadomo na jakiej : podstawie prawnej te rozważania zostały przeprowadzone, zwłaszcza, że regulacje krajowe: podlegają ocenie w kontekście prawa unijnego, w tym zasad tego prawa”, Kolegium wyjaśnia, że zagadnienie BAT stanowiło jedną z podstaw uzupełnienia, o które wnioskował Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach w ramach postępowania uzgadniającego. W odpowiedzi organ I instancji wyjaśnił, że planowane przedsięwzięcie nie zostało zakwalifikowane do instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości (IPPC), z uwagi iż planowana zdolność przetwarzania tej instalacji wynosi 71,43 Mg/dobę, a więc nie osiąga określonej w pkt 5 ppkt 3 lit. h załącznika do rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 27 sierpnia 2014 r. w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości (Dz. U. z 2014 r., poz. 1169) zdolności przetwarzania dla tego typu instalacji wynoszącej ponad 75 Mg na dobę. Skoro planowana inwestycja nie spełnia parametru ustawowego, nie zachodzi podstawa do oceny przedsięwzięcia pod kątem BAT. Nie zachodzi również podstawa do weryfikacji inwestycji pod kątem regulacji unijnych w tym zakresie, skoro nie zaktualizowała się podstawa na gruncie przepisów krajowych, które stanowią inkorporację przepisów unijnych. W tym miejscu na uwagę zasługuje fakt, iż wyjaśnienia przedstawione przez inwestora, a następnie przez organ I instancji zostały zaaprobowane przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach, który uzgodnił możliwość realizacji przedsięwzięcia.

Zarzut dotyczący transportu odpadów również nie może odnieść skutku, albowiem z akt sprawy wynika, że realizacja planowanego przedsięwzięcia spowoduje nieznaczny wzrost natężenia ruchu samochodów ciężarowych i nie spowoduje negatywnego oddziaływania na środowisko. Jak wynika z akt sprawy również kwestie dotyczące hałasu zostały poruszone w raporcie i uwzględnione w stanowiskach organów współdziałających, gdzie wykazano, że zostaną dotrzymane wszelkie obowiązujące w tym zakresie normy.

Również zarzut dotyczący braku informacji o pryzmach nie jest trafiony, gdyż w raporcie przy opisie planowanych rozwiązań przedstawiono szczegółowe dane dotyczące pryzm.

W zakresie zarzutu sprawdzenia łącznego oddziaływania zakładów położonych na terenie Strzemieszyce Małe i Strzemieszyce Wielkie z planowaną inwestycją wskazać przyjdzie, że w raporcie omówione zostały granice obszaru oddziaływania planowanej inwestycji i poza ten obszar inwestycja nie będzie oddziaływać, w tym nie będzie oddziaływania, które mogłyby kumulować się z oddziaływaniem powodowanym przez inne zakłady położone na terenie Dąbrowy Górniczej.

Raport o oddziaływaniu na środowisko zawiera także postanowienia dotyczące konfliktów społecznych wraz z konkluzjami w związku z przeprowadzonymi na tę okoliczność kontrolami inwestora.

Reasumując podnoszone przez Stowarzyszenie Samorządne Strzemieszyce zarzuty należy uznać za niezasadne.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji.
Decyzja niniejsza jest ostateczna.

Pouczenie

Na niniejszą decyzję, każdemu, kto ma w tym interes prawny, służy prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. Wymogi formalne skargi określają art. 46, 47, art. 57 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj. Dz. U. 2023 r. poz. 1634 ze zm.).

Wniesienie skargi na niniejszą decyzję wymaga uiszczenia **wpisu stałego w wysokości:**

200,00 zł.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie jej prawa pomocy, obejmującego zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Zasady przyznawania prawa pomocy oraz skutki przyznania określają art. 243 – 262 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj. Dz. U. z 2023 r. poz. 1634).

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium
Odwolawczego
w Katowicach

Katarzyna Stebnicka
/właściwy podpis na oryginale/

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium
Odwolawczego
w Katowicach

Anna Kajzerek - Dziwoki
/właściwy podpis na oryginale/

CZŁONEK
Samorządowego Kolegium
Odwolawczego
w Katowicach

Robert Nowicki
/właściwy podpis na oryginale/

Otrzymują:

- 1/. Adwokat Katarzyna Kosman – Syk – pełnomocnik ALBA Miejskie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej Sp. z o.o.
JLJ Kancelaria Prawna Kosman – Syk i Wspólnicy Sp.k., Pl. Gen. Sikorskiego 4/7, 31 – 115 Kraków
 - 2/. Miejski Zakład Gospodarowania Odpadami
Al. Piłsudskiego 34c, 41 – 303 Dąbrowa Górnicza
 - 3/. ARCELORMITTAL POLAND S.A.
Al. Piłsudskiego 92, 41 – 303 Dąbrowa Górnicza
 4. Gmina Dąbrowa Górnicza – Prezydent Miasta Dąbrowa Górnicza
ul. Graniczna 21, 41 – 300 Dąbrowa Górnicza
 - 5/ Skarb Państwa – Prezydent Miasta Dąbrowa Górnicza
ul. Graniczna 21, 41 – 300 Dąbrowa Górnicza
 - 6/ Pan – adres w aktach sprawy
 - 7/.
- Adres do doręczeń: ul. Warszawska 27, 42 – 530 Dąbrowa Górnicza
- 8/. Prezydent Miasta Sosnowca
ul. Zwycięstwa 20, 41 – 200 Sosnowiec wraz z aktami
 - 9/. AA - BE 10

